

dán hned 5. října 1925, tedy v době, kdy nárok na útraty co do výše své ještě nepozůstával a tato žalovanému ještě známa nebyla, nelze toto rozhodnutí o útratách pokládati za titul exekuční podle §u 370 ex. ř., pročež stížnosti vyhověno a návrh exekuční, pokud má za předmět zajištění shora uvedených útrat procesních, jako předčasně podaný pro tentokráte zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuci k zajištění lze povolit i dříve, než rozsudek ústně prohlášený byl stranám doručen. Při tom nezávažno, že náklady sporu nebyly při prohlášení rozsudku číselně upraveny; stačí, že výše jejich, jak se stalo v tomto případě, byla soudem exekuci povolujícím uvedena v usnesení zajišťovací exekuci povolujícím souhlasně s písemným rozsudkem. Nejvyšší soud neshledává důvodu, by se od těchto zásad, vyslovených již v rozhodnutí čís. 261 sb. n. s. v tomto případě odchýlil. Dle dlužníka lze prý jistotu za útraty žádati jen na základě předpisů §u 57 a násl. c. ř. s. Náhledu tomu nelze přisvědčiti, ježto nejde tu o složení jistoty za útraty, které žalovanému vzejíti mohou tím, že proti němu zahájen jest spor, nýbrž zde jde o něco zcela jiného, o zajištění pohledávky, kterou již soud jedné stolice uznal po právu. Pro věc jest nezávažno, že žalovanému ve sporu bylo povoleno právo chudých. Ježto pak způsob, jak osvědčeno bylo ohrožení pohledávky žalobcovy, jakož i postačitelnost okolností, žalobcem uvedených, k osvědčení toho, že ohrožení tu jest, nebyly dlužníkem v jeho rekursu do usnesení první stolice napadeny, netřeba a nelze usnesení nižších stolic v tomto směru přezkoumávati.

Čís. 5925.

Nepodstatný pokles mzdy za směnu a obmezení počtu směn neopravňuje ještě zaměstnance v dolech, by se domáhal snížení výživného manželky, k jehož placení se byl zavázal smírem.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1926, Rv I 1946/25.)

Smírem ze dne 28. dubna 1923 zavázal se žalobce (tesař, zaměstnaný v dole) platiti manželce výživné 150 Kč měsíčně. Žalobní návrh, by výživné bylo sníženo na 100 Kč měsíčně, odůvodňoval žalobce tím, že poklesla mzda za směnu i počet směn. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Zásadně nutno smlouvy plniti, tedy žalobce musí plniti povinnosti smírem převzaté, pokud neprokáže, že jest jich sprostěn. Při dohodách o výživném z důvodu práva rodinného jest ovšem výše jeho pravidelně

určována dle předpokládané vůle stran právě ohledem na majetkovou mohoucnost živitele a na potřeby živitelého. Proto platí pravidelně, pokud se poměry předpokládané podstatně nezmění, když ovšem ze smíru neplyne opak (§ 914 obč. zák. a jud. čís. 244). Jinak lze smír o výživném napadati podle zásady §u. 1389 obč. zák. z toho důvodu, že strany nemohly mysliti na práva, jež jim ze změny poměrů vyplynou. Zásady §u. 19 rozl. zák. nelze ve sporném případě použiti, ježto nejde o dohodu sjednanou před platností zákona rozlukového. V případě sporném nelze však také beze všeho slušně předpokládati, že strany by se bývaly shodly na menším výživném, kdyby se změnou příjmů u žalobce počítaly (§ 914 obč. zák.). Tehdy měl žalobce za šichtu 41 Kč, jak sám udal, nyní má 36 Kč. Dříve pracoval 4 a 5 šicht týdně, nyní 3 až 4 šichty. Vedle toho neběře se ohled na jeho příjem z bratrské pokladny. Ale snížení odměny za šichtu není podstatné a snížení počtu šicht může a je jak mravně, tak i právně žalobce povinen snažiti se vyrovnati tím, že se postará, by ucházející výdělek doplnil v prázdném čase jinak. Proto by nebylo slušno, aby se na snížení výdělku žalobcova, třeba by činilo 192 Kč 40 h měsíčně, vzal zřetel tím způsobem, že by se snížilo výživné žalované smírem určené, které jí, nečiníc ani čtvrtiny pravidelného příjmu žalobcova, zřejmě nemůže postačiti, aby si opatřila slušnou výživu, když žalobce sám tvrdí, že on s celým svým výdělkem není s to, opatřiti si nutné své potřeby. Proto dovolací soud neshledává, že se poměry žalobcovy změnily tak podstatně, aby bylo odůvodněno snížení výživného.

Čís. 5926.

Erár jest oprávněn domáhati se na tom, kdo zaviněně přivodil smrt jeho zaměstnance, náhrady úmrtného a výslužného, jež vyplatil zaměstnancově vdově, a výchovného, jež vyplatil zaměstnancově dítěti.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1926, Rv II 760/25.)

Žalovaný zavraždil četnického strážmistra Adolfa B-a a těžce poranil četnického strážmistra Jana L-a. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Československý erár na žalovaném náhrady: ošetrovacích útrat obou strážmistrů, pohřebních výloh a pomníku Adolfu B-ovi, úmrtného vdově po Adolfu B-ovi, vyplacené již pense vdově po Adolfu B-ovi a výchovného jeho synovi, jakož i měsíčního důchodu vdově a synovi zavražděného po dobu, po kterou naň budou míti nárok. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** přiznal žalobci pouze náhradu ošetrovacích útrat, pohřebních výloh a postavení pomníku, jinak žalobu zamítl. K odvolání žalobce **o d v o l a c í s o u d** vyhověl žalobě i potud, pokud se domáhala zaplacení úmrtného a vyplacené již pense vdově a vyplaceného již výchovného synovi zavražděného; ohledně měsíčního důchodu vdově a synovi žalobu pro tentokrát zamítl. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání žalovaného.